

Oteplená detektivka

Název týmu: Sovy – Alžběta Nevoralová, Jáchym Votoček, KD

Byl pátek 13. 6. 2684 a já jsem vyrazil do Krkonoš. Je to totiž jedno z posledních míst, kde se dá ještě schovat před neúprosným sluncem a neskutečným horkem. Ale to není ten hlavní důvod mé cesty. Celkem nízké teploty, místy pouze kolem 40 °C, poskytují útočiště jednomu z mých nejoblíbenějších živočichů – křepelce polní. Z dávných zdrojů jsem se dočetl, že se dříve tito ptáci na Zemi vyskytovali hojně, ale v průběhu času jich začalo čím dál více ubývat. Dnes je všechno jinak... Nyní už se nikde jinde v zemi mých předků nevyskytují. Plánoval jsem dojít na Labskou boudu a poradit se s Karlem, kde bych mohl křepelky nejlépe pozorovat. Dlouho jsme se neviděli, takže to měla být příjemná návštěva. Společně povečeříme, přespím a ráno zkusím štěstí v terénu.

...

Jenže všechno bylo úplně jinak... Na Labskou boudu jsem sice dorazil přesně podle plánu, ale když jsem vešel do dveří své provizorní ubytovny, nemohl jsem věřit vlastním očím. Karel, můj dlouholetý přítel, ležel bezvládně na zemi a nejevil ani ty nejmenší známky života.

Ted' bylo důležité zachovat chladnou hlavu. Na nic nesahat, nechat vše tak, jak je, jak jsem viděl v detektivkách... Manipulace s důkazy se trestá velice přísně... ještě aby si tak mysleli, že jsem ho zabil já! Talíř, zbytky jídla, nůž a vidličku, všechno jsem nechal nedotčené. Díval jsem se naprosto bezradně kolem a přemýšlel, co vlastně můžu udělat.

Měl bych zavolat někoho na pomoc...Ale jak? Jsem přírodovědec tělem i duší a zásadně u sebe žádné ty nesmyslné elektronické vymoženosti nenesím. Takže to vypadá, že si budu muset nějak pomoci sám...

Po důkladném ohledání všech potenciálně nebezpečných předmětů a sloučenin jsem usoudil, že detektiv ze mě opravdu nebude. Nenapadlo mě nic, vůbec nic... Až na jednu věc. Nemohl se prostě jen otrávit? Najednou můj zrak padl na nedojedenou večeři. Je to vážně to, co si myslím? Opravdu si můj dlouholetý přítel, kterému jsem nesčetněkrát vyprávěl o chráněných druzích, dal k večeři křepelku? Byl jsem v šoku! Jak to jen mohl udělat? Nicméně mrtvá křepelka mu asi ublížit nemohla...

Celá ta situace byla prostě absurdní... Přijel jsem do Krkonoš, abych pozoroval křepelky. Ted' taky jednu pozoruji, mám ji přímo před sebou... Bohužel v poněkud odlišném stavu, než jsem měl původně v plánu.

Dalších pěkných pár hodin jsem pořád nemohl na nic přijít. Kromě mrtvého přítele mi vrtala hlavou i jeho večeře. Ubohá křepelka! Neměl bych ji aspoň vrátit do přírody? Jinak by beztak skončila v koši, což by mně, jako milovníku přírody, rvalo srdce. Takhle se aspoň zužitkuje... Důkazy nedůkazy, popadl jsem napůl sněženou křepelku a odnesl ji do lesa. Třeba se najde nějaké zvíře, které ji rádo opět zapojí do potravního řetězce...

Uběhla hodina, dvě, tři, a křepelka stále ležela nedotčená, na tom samém místě, kde jsem ji položil. Tady je něco špatně... pomyslel jsem si. Jakýkoliv zbytek jídla, který tady v okolí lidé pohodí, obvykle zmizí nanejvýš do hodiny, ale křepelka nic...

A v tu chvíli mě to napadlo. Sekvestrace, to je ono! To je to, co Karla otrávil, křepelka! Jeho vzácná a ohrožená večeře se mu stala osudnou...

Křepelky jsou býložravci. Živí se semeny rostlin a ani jedovaté druhy jim nedělají problém. Jsou schopné si jejich jed ve svém těle nechat bez toho, že by je nějakým způsobem ohrozil. Jenže když je pak nějaký konzument sežere, jed ho otráví stejně, jako by sežral přímo jedovatou rostlinu. Ty jsou v současné době celkem aktuálním tématem a představují mnohem větší hrozbu než dřív. Vzhledem ke zvyšující se teplotě a suchu rostlin ubývá. Ty, které přežijí, jsou pak vystaveny vyšší míře predace, a jsou tedy nuceny se jí přizpůsobit. A co je jednoduššího, než vyvinout nějaký jed? Ale když pak bude většina rostlin jedovatých, čím se budou živočichové živit? Tak si vybudují proti jedům rezistenci. A rostliny pak produkují jedy ještě jedovatější. Jak je vidět, i koevoluce může být smrtící.

Možná je právě tohle ta správná motivace, proč nechat ohrožené druhy na pokoji...